

cesses Former. Jeg troer derfor, det vilde være onskeligt i Loven at indføre en udtrykkelig Bestemmelse, der gav Tiltalte Ret til, at i alle Tilfælde, hvor der var paalagt ham Ansvar, som gjorde Sagen appellabel til høiere Retter, Appellen da skal skee paa den Maade, der er foreskrevet ved offentlige Politisager. Mange af de Tilfælde, hvor en Mand kommer i Conflikt med Politiet indeholde jo ikke det mindste Uretfærdige for Bedkommende, men der kan være Spørgsmaal om Fortolkning af Politivedtægter og Politilove, og om hvorvidt Bedkommende er gaaet udenfor sin Myndighed, der kan være af stor Betydning for den Paagjældende, og i saadanne Forhold troer jeg ikke, at det vilde være rigtigt at besvære Bedkommende med større Bepostringer for at faae en saadan Sag indanket for høiere Ret. Der er i dette Udsnit af Lovforslaget indsat en ny Bestemmelse, der ikke tidligere fandtes i Lovforslaget, nemlig i § 16, som indskrænker Behandlingen af offentlige Politisager til to Instanser. Jeg troer, at det er en fuldstændig rigtig Bestemmelse; men ved Siden deraf troer jeg vigtig nok, at det vilde være hensigtsmæssigt ogsaa, som nysomtalt, at faae indført en Bestemmelse om, at Appel, hvor Tiltalte forlanger Appel, altid skal skee i de Former, som ere foreskrevne for offentlige Sagers Appel. — Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger.

J. M. Mørk: Efterat den ærede første Taler har udtalt sig, har jeg meget Lidt at tilføie, idet mit Dulle om at tale i denne Sag nærmest angik det samme Punkt, som han med saamegen Varme og Udsørlighed berørte, nemlig de Udfølgelser, som i dette Forslag findes fra den af Udvalget ifjor gjorte Indstilling med Hensyn til Tilblivelsesmaaden af Politivedtægter og navnlig med Hensyn til den Tilføining, som det da nedsatte Udvalg havde foreslaaet, at ingen Bestemmelse kunde optages i Vedtægten, medmindre Byraadet eller

Communalbestyrelsen havde givet sit Samtykke. Det forekommer mig, at, naar man seer paa § 2 Punkt d., vil der finde en Uregelmaessighed Sted, idet der nemlig staaer der, at i Politivedtægten skal — altsaa ved Justitsministerens og Amtmandens Resolution, multigtvis tværtimod Byraadenes Dulle — kunne optages Bestemmelser med Hensyn til den offentlige Reenlighed, forsaavidt der i Stedets Sundhedsvedtægter ikke indeholdes Noget derom; men deraf vil jo Folgen blive, at, da det er ifølge Loven af 1868 en fri Sag, om en Kjøbstad vil vedtage en Sundhedsvedtægt eller ikke, man med Hensyn til Indhold af Bestemmelser for den offentlige Reenlighed kunde komme, om jeg saa maa sige, af Dynen og i Galmen ved Ophævelsen af Sundhedsvedtægterne. Disse have jo dog en bestemt Form, som man er gaaet ind paa; ved at ophæve dem vil man skræmme sig selv Billien til, hvormeget man vil have at gjøre med Bestemmelser med Hensyn til den offentlige Reenlighed, idet saa Justitsministeren og Amtmanden vilde faae Raadighed over, hvormeget med Hensyn dertil der da bliver lagt ind i Politivedtægten. Dette synes mig vil gjøre Loven om Sundhedsvedtægter illusorisk. Jeg skal endnu tilføie, hvorfor jeg saa væsentligt holder paa, at et Bety for Byraadets og Communalbestyrelsens Bedkommende opretholdes; det er væsentlig fordi jeg troer, at der er mange af vore meget smaa Kjøbstæder, som til en vis Grad lide under Trykket af en Vidtløftighed i Institutionen, om hvilken man nu engang har den Tanke, at den maa følge med deres Stilling som Kjøbstad, og der er adskillige Landsbyer, der med ligesaa fuld Føie burde have selvstændige Institutioner, og som med deres talrige Indvaagnerantal, osv. i Birkeligheden bedre kunne bære dem. Hvorfor vil man nu da absolut have, at en Politivedtægt skal affattes endog ligefrem imod Byraadets Billie med Hensyn til enkelte Bestemmelser, medens man for Land-